

הזרוע של מפלצת

על פי מסח מקורי
רשמה
ט.ה.ג'יימס

J. HASEGAWA.
TOKYO, JAPAN.

製復許不錄登權作著
ALL RIGHTS RESERVED.

日本昔噺第十八號

羅生門

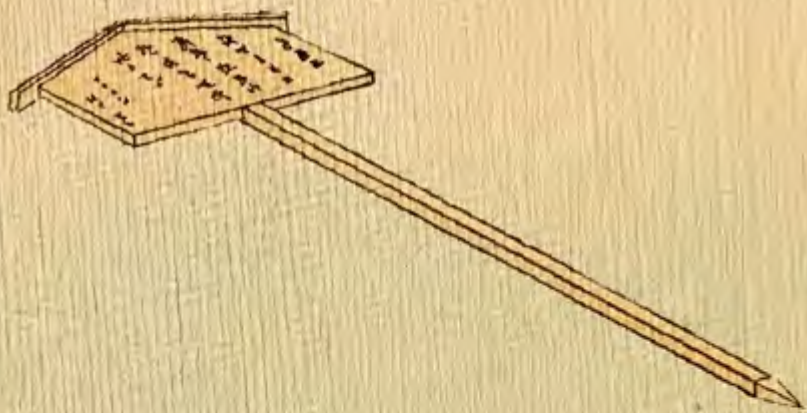
明治廿二年八月八日印刷

全 十五日發行

譯者 チエームス夫人

發行者 東京下谷上根岸町十七番地
長谷川武次郎

印刷者 全 京橋區弓町十五番地
柴田喜一

לפני שנים רבות, על הר בשם
אוייאמה חי שבט של מפלצות
אכזריות. ראש השבט היה אחד
שוטאנדוי, והוא נהג לרדת יחד עם
חבריו לעיר קיוטו, שם גרם לבהלה
רבה וביצע מעשים רעים. הם נהגו
להיכנס העירה דרך שער רשומון,
ואז שדדו והרגו את מי שפגשו
בדרכם, גברים ונשים.

"איזה זמנים אפורים אלה" אמר
בסוף טסומה "אין חדשות, אין כל
סיכוי למלחמה, לקרבות? אני שונא
את החיים השקטים האלה!"
"אכן יש חדשות" אמר אחד מחבריו
שרק עכשיו נכנס לחדר "המפלצות
התחילו שוב בתעלולים שלהן."
"המפלצות?" קראו יתר היושבים
בחדר בקולות נרגשים. אך טסומה
רק צחק בקול רם "האם אתם באמת
מאמינים לסיפורי סבתא אלה?
חברינו ראינו השמיד כבר מזמן את
המפלצות של אוייאמה" קרא. חבריו
לא ענו דבר אלא רק נעו בראשיהם
בעצב. בסוף זה שהביא את
החדשות פנה ואמר "טסומה, אם
אתה באמת סבור כי אין כבר יצורים
כמו מפלצות, לך הלילה לשער
רשומון ושמור שם לבדך."

באותו זמן חי בקיוטו לוחם אמיץ
בשם מינמוטו-נו-ראיקו. ללוחם זה
היו גם חברים אמיצים שלנועז
מהם קראו טסומה. חברים אלה
נחשבו תמיד כשומרים ולוחמים של
ראיקו. בזמן מלחמה הם לחמו
כולם ביחד ובין המלחמות, בעת
שלום, חיו ביחד בארמונו של
ראיקו.
בפרק זמן קצר כזה של שלום, בין
מלחמות, ישבו אחדים מהלוחמים
האלה סביב מדורה וסיפרו סיפורים
על מלחמות והרפתקאות, כדי
לגרש את שעמום הלילה.

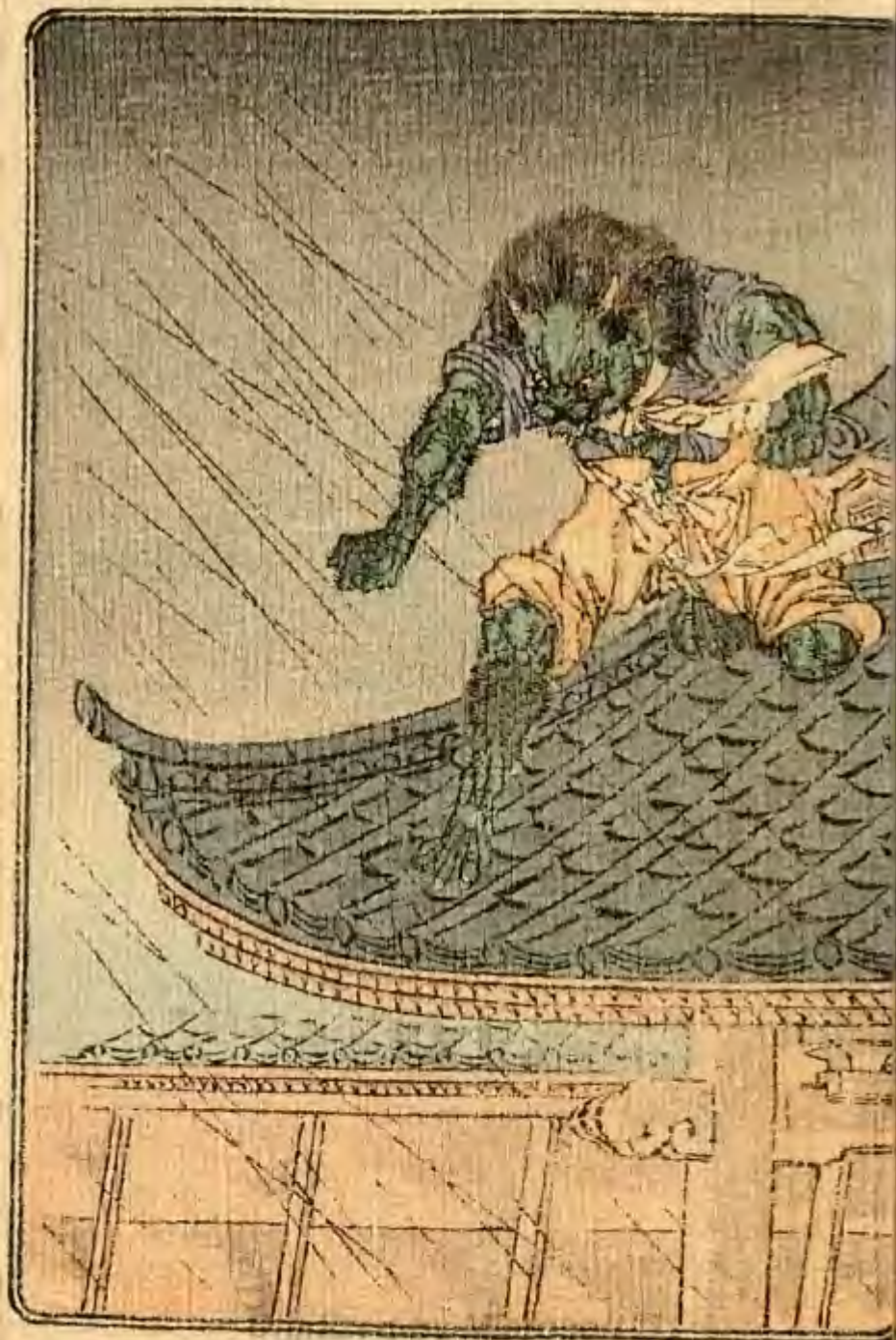
"מול הארמון עומד לוח מודעות.
היום הדביקו שם מודעה חדשה.
האם יספק אתכם אם אביא את
הלוח עם המודעה ואעמיד אותו
ליד שער רשומון, ושם תוכלו
כולכם לראותו מחר בבוקר?"
כולם הסכימו לסימן כזה ואיחלו
לו מזל.

"כן" ענה טסומה "אלך, גם אם רק
לבדי, למרות שנראה לי נכון
שלפחות אחד מכם צריך ללוות
אותי"
אך אחרים סירבו לקום ואמרו
שלמרות שהם לוחמים אמיצים
בקרב נגד אנשים, הם לא יעמדו
מול מפלצות. ואז טסומה קם
והתחיל להתכונן ליציאה.
"אך נוכל להיות בטוחים שתלך
באמת לרשומון?" שאל אחד
החברים "איזה סימן תביא לנו
משם?"

באותו לילה טסומה לקח את לוח
המודעות ורכב אתו לבד לשער רשומון,
כדי שם להמתין לאויב, אם כזה יבוא.
לא נראה ולא נשמע כל סימן חיים
בסביבה, כי כולם פחדו מהמפלצות.
הלילה היה קר וחשוך ורוח חזקה
נשבה. קשה היה לראות למרחק של
מטר. הלוחם האמיץ עמד בשמירה לבד
וללא פחד, ושום יצור לא הופיע.

הלילה כמעט ועבר כבר כשהסערה
התחילה שוב להתחולל ופתאום מגג
שמעל השער הופיעה יד ענקית ואחזה
בטסומה.
עכשיו הוא ראה את המפלצת. היה לה
למראה מפחיד, ראש בעל בזוג קרני
נחושת צבעוניות. ידו החזקה אחזה
עדיין בראשו של טסומה וניסתה להרים
אותו אל הגג.

טסומה מופתע ומבוהל הבין שזה יכול להיות לא אחר אלא שוטאנדוי בעצמו, זה שבקיומו הוא פקפק. אך בלי לחשוב הרבה טסומה תפס את המפלצת וניסה להורידה למטה. התחילה התמודדות קשה ואכזרית. כוחו של טסומה לא יכול היה להשתוות לזה של המפלצת והוא היה בוודאי מורם מעל האדמה, לו לא הצליח לשחרר את אחת מידי. עם היד הזו הוא שלף את חרבו והכה בה חזק בזרועה של המפלצת. הזרוע ניתקה סמוך לכתף ונפלה לארץ. המפלצת נתנה זעקה איומה וברחה. טסומה לא ראה יותר את היצור המפחיד ורק אסף את הזרוע ורכב אתה חזרה אל ארמונו של ראיקו.

למחרת טסומה יחד עם חבריו יצאו להתייעץ עם מכשף מפורסם, סמאי, כדי לדעת מה לעשות עם הזרוע של שוטאנדוי. סמאי יעץ להם להכניס את הזרוע לתיבת אבן חזקה, ועל טסומה לשמור עליה ביום ובלילה במשך שבע ימים. "אבל" הוא פנה לטסומה "עליך לטהר את עצמך על ידי צום ותפילה, ולא לדבר עם איש. אם לא תישמע בנאמנות לעצתי, עלול לקרות לך אסון."

טסומה הכין ארגז אבן מיוחד וחזק מאוד, הניח את הזרוע בפנים, טהר את עצמו בתפילה וצום והתיישב כדי לשמור. הוא נעל את דלת ביתו וסירב לקבל אורח כלשהו. לבדו ובמדיטציה עמוקה שמר על הארגז.

לילה אחד, אחרי שכמעט והסתיימו שבעל ימי השמירה, נשמעה דפיקה בדלת משכנו של טסומה.

"מי זה?" קרא טסומה.
"זו דודתך הזקנה מכפר רחוק"
נשמע קול חלש וצרוד "אנא, פתח
את דלתך."
וטסומה ענה "נשבעתי לא לדבר
עם איש עד שיעברו שבעה ימי
השמירה שלי. אינני יכול לפתוח
את דלתי אפילו לדודתי הזקנה."
"אני יודעת זאת" ענה הקול "אבל
באתי אליך בדרך ארוכה. רגליי
כואבות ועייפות. בוודאי לא תסרב
להכניס אותי."

"האומנם? לא יאומן! אמנם אני
כבר זקנה אבל עוד מעולם לא
ראיתי דבר כזה. אנא, תרשה לי
להציץ עליה."
"אני מצטער" ענה טסומה "אבל
השבועה שלי אוסרת לי לפתוח
את הארגז ולהראות את הזרוע
עד שיעברו שבעה ימי שמירה."

טסומה סירב זמן רב אך בסוף
השתכנע ופתח את הדלת.
"שמעתי על המבצע המפואר
שלך, ובאתי לומר לך כמה גאים
אנו על בן דוד האמיץ. ואיפה
עכשיו הזרוע של המפלצת?"
המשיכה הזקנה כשטסומה
הודה לה על המחמאות ועל
בואה.
"הזרוע היא בארגז אבן" אמר
טסומה.

האורחת הביטה על הזרוע ופתאום
הפכה למה שהייתה באמת, לא
אחרת אלא המפלצת שוטאנדוי.
היא חטפה את הזרוע בזעקה
"הזרוע היא שוב שלי!" ונעלמה
דרך הפתח בתקרה.

ואז הזקנה פרצה בבכי מר וטסומה לא
הצליח לפייסה. אך מאחר שהיה לוחם
צעיר וטוב-לב לא עמד בתחנונים של
קרובתו.
"טוב! אז רק הצצה קצרה" אמר והרים
את מכסה של התיבה.

Digitized by Microsoft®

טסומה התאושש במהירות וניסה
רדוף אחרי המפלצת, אך לא הצליח
לראותה שוב.

עצוב ומבויש חזר טסומה ארמונו
של ראיקו וסיפר לו מה קרה. ראיקו
אסף שוב את חבריו והם נשבעו
שימשיכו לרדוף ולהשמיד את
המפלצות במבצרם על הר אוייאמה,
או שיאבדו את חייהם במבצע.

